

KATE EN OLIVIA

DINSDAG 22 MAART

De meisjes bewogen niet. De blonde in het bed bewoog niet omdat ze dat niet kon, en de blonde in de stoel bewoog niet omdat... ze daar kennelijk ook niet toe in staat was.

Twee artsen, een verpleegkundige en een zaalhulp kwamen binnen en verstoorden hun stilte. Ze tilden het lichaam in het bed op met behulp van een laken, verschoonden het beddengoed, controleerden de hartslag, klopten, voelden en schenen met lampjes in nietsziende ogen. Deze keer verwijderden ze ook de lange slang die uit de mond van het meisje stak en met tape vastzat. Het terugtrekken van de slang was geen fijn gezicht.

Het lichaam verkrampde, kromde zich en raakte in een stuip.

Toen ze weg waren ging het meisje in de stoel verder met haar wake, verdoofd door de lucht van ammonia en latex. De dokters vertelden haar nooit iets, dus ze was gestopt met vragen stellen. Het meisje in het bed zat vast aan een kluwen slangen en draden. Die liepen van haar gehavende lichaam naar verschillende monitors en één stang, die zich vertakte als een stalen boom vol sappige infuuszakken. Apparaten piepten en zoemden in een onduidelijk ritme. De meisjes hoorden het geen van beiden. In de achtenveertig uur die sinds hun komst waren verstreken had het meisje

in de stoel haar wake alleen onderbroken om haar benen te strekken, even te slapen of naar de wc te gaan. Haar normaal perfecte blonde haar plakte op haar hoofd, vies en bijna bruin van zweet, modder en opgedroogd bloed.

Ze werd gehypnotiseerd door de monitors, door de steeds verspringende gekleurde stippen, de onbegrijpelijke grafieken en vooral door de groene golflijn. De groene lijn was belangrijk. Ze gaf geen krimp, al die uren niet – niet tot rechercheur Akimoto in de deuropening zijn keel schraapte. Met moeite draaide ze haar ogen zijn kant op.

‘Neem me niet kwalijk, maar je moet even met me mee naar de gang.’

Het meisje keek naar haar vriendin, die een felrode vlek naast haar mond had van de tape.

De rechercheur klapte een klein zwart notitieboekje open.

Hij klikte een paar keer met zijn pen.

‘Nu, alsjeblieft.’

Er waren nog meer mannen op de gang. Politie.

‘We hebben een paar vragen over je vriendin, en ook over een zekere... Marcus Redkin.’

Mark.

Ze kwam langzaam overeind. De kamer draaide. ‘Ik kom eraan.’ Ze wierp nog één snelle blik op de groene golflijn.

Het meisje in het bed lag niet langer roerloos, niet helemaal. Maar niemand zag het. Woorden vielen uit haar mond, gleden stilletjes van de lakens op de grond.

Maar niemand hoorde het.

Ik ben geen ziekelijke leugenaar en ik lieg niet voor de lol. Ik lieg alleen als het niet anders kan. Maar ik lieg al mijn hele leven, want het heeft nog nooit anders gekund. Ik lijd niet onder mijn gelieg. Daarom ben ik er goed in. Meer valt er niet over te zeggen. Behalve dan dat ik een beter leven wil. Wacht, dat lieg ik. Ik wil een *super* leven.

En dan nog iets: honden en kleine kinderen zijn dol op me, dus dat je die niet voor de gek kunt houden is gewoon gelul. Getikte rijke meiden zijn ook dol op me. Ik ben dé vriendin, de hoe-heb-ik-ooit-zonder-je-gekund-vriendin. De lachen-met-jou-vriendin. De vriendin met de schouders die nat zijn van je tranen. Ik ben de vriendin met de reddingsboei, en reddingsboeien zijn niet gratis. Maar ik raak van mijn *à propos*. Lekker woord, *à propos*. Kakkineus en niet zo makkelijk in een zin te frutten als je zou denken.

Ik hield haar al dagen in de gaten.

De eerste paar dagen draait alles om de jacht, om zorgen dat je niet tegen muren aan loopt. Het is de bekende misse-lijkmakende hel van waar moet ik heen, wie is wie, zet jezelf niet voor paal op je nieuwe school enzovoort, enzovoort. Maar ik ben scherp. Een handvol meiden werd gewogen en te licht bevonden. Te gewoon, te normaal, te nuchter of (de doodsteek) niet echt superrijk, al hadden ze er alle kenmer-

ken van. Ik zie het verschil. Voor ik hier kwam zat ik aan de westkant van het land op de beste meisjesscholen. Ik was de leerling met de beurs, de interne. De klasgenoot die je in het weekend en in vakanties meenam naar je ouders thuis. Ik heb genoeg kunnen oefenen.

En ik weet dus hoe geschift die meiden zijn, achter hun pantser van Range Rovers en Louboutins. Er móést er een zijn. Mijn kruiwagen zat hier ergens op school.

En daar was ze opeens, aan het begin van de tweede week – blond en rijk en precies gek genoeg. Mooi, zonder kliek en met de geur van Lexapro of Seroxat of iets dergelijks om zich heen. Dat kan op de halve school slaan, maar deze griet had iets aparts. Er was iets met haar. Olivia Michelle Sumner: als dat niet naar geld ruikt, dan weet ik het ook niet meer. Van top tot teen Barneys en Bloomingdales: kak met een prijskaartje. De andere meiden liepen met een wijde boog om haar heen, al gilden ze nog zo hard: ‘Welkom terug, Olivia!’, ‘Je bent er weer!’, ‘Fijn om je te zien! Hé, wauw!’ Maar dat waren niet haar mensen. Dat was duidelijk. Olivia schuifelde op de automatische piloot door de school. Hier zat een verhaal achter. Prima. Olivia Sumner en ik hadden maar één vak samen, Engels, maar meer is ook niet nodig.

Kijk nu wat ik doe.

Let goed op.

Survival of the fittest, baby.

Met de telefoon aan haar oor schudde Olivia haar hoofd. ‘Nee pap, het ging best. Prima zelfs, écht. Precies zoals je zei.’ Ze liep van de ene kant van de verzonken woonkamer naar de andere. Toen dat niet meer kalmerend werkte ging ze het trapje op naar de eetkamer, maakte een rondje om de roestvrijstalen tafel, liep vervolgens door de bibliotheek en ging uiteindelijk een voor een alle vier de slaapkamers binnen. De keuken vermeed ze. Anka smeed er met pannen en stond op de keukenmachine te schelden. ‘Deze week was een eitje, precies wat we al dachten. Het was de goeie beslissing om niet over te stappen.’

Opeens was ze weer terug in de woonkamer. ‘Nee, de leraren maakten er geen drukte over, maar ze lieten me wel echt op z’n Waverly’s merken dat ze voor me klaarstaan.’ Olivia bleef meer boven de mohair ligbank zweven dan dat ze erop ging zitten, stond meteen weer op en begon te ijsberen.

‘Ja, Engels wordt pittig, maar dat wist ik, want ik heb Hornbeck weer. Godzijdank heb ik Albee en Cormac McCarthy al een keer gelezen. Maar ik moet misschien bijles om bij de besten te blijven, oké?’ Waar was die Cormac McCarthy eigenlijk? Ze liep afwezig haar kamer in, vergat wat ze er kwam doen en ging de deur weer uit.

‘Nee, wis- en natuurkunde doe ik met mijn ogen dicht, dat weet je toch.’ Nu stond ze in de slaapkamer van haar vader. Zacht glanzend eiken en wol in verschillende tinten grijs en taupe omarmden haar. Ze liet ze hun gang gaan. Olivia hield van deze kamer. Het botergouden licht van de schilderijlampjes scheen subtiel op de schetsen van Modigliani en Caravaggio. De kunstwerken hingen aan muren die waren bekleed met houtskoolkleurige stof. De kamer gaf haar een warm en geborgen gevoel, net als haar vader zelf. ‘Nee, nergens. Ik zit nu al tot over m’n oren in het huiswerk. Ik heb het hele weekend nodig om mezelf uit te graven. Ja.’ Ze knikte. ‘Alleen een beetje onwennig.’

De rest van het penthouse hing vol met ondoorgronde-lijke moderne Braziliaanse kunst, die contrasteerde met de antieke Chinese beeldhouwwerken. Het zag er bedacht uit, en dat was het natuurlijk ook. Vrouw twee. Maar hier, in deze veilige haven, kwam haar vader het dichtst bij het traditionele, en bij zichzelf.

‘Nee, alleen nog maar elke tweede woensdag. Dat zei ik gisteren ook al.’ Ze onderdrukte een zucht. ‘Ja, nog steeds kwart over vijf. Het was dokter Tamblyns idee, hoor. Hij is superpositief.’ Olivia zag zichzelf in haar vaders spiegel en keerde zich ervan af. ‘Natuurlijk wel. Vraag maar aan dokter Tamblyn. Ik stop nooit meer met mijn medicijnen. Ik heb m’n lesje wel geleerd, en hoe.’ Ze hield de telefoon nu zo krampachtig vast dat er een groef in haar hand ontstond. ‘Beloofd, nóóit. Kunnen we erover ophouden? Het gaat goed met me, het gaat goed met ons. Trouwens, Anka is er en die houdt me scherp in de gaten. Sluit jij nou maar al die belangrijke internationale deals, dan kan het licht hier blijven branden.’ Ze glimlachte, maar ze voelde de druk van zijn bezorgdheid.

‘Ach...’ Ze ging op het strak opgemaakte bed zitten en stond meteen weer op. ‘Ze deden best aardig.’ Hoe laat was het? Haar maag begon te schuimen. Niet langer getroost door de Modigliani’s en al die grijze wol kwam Olivia weer in beweging. Terug naar de woonkamer, terug naar de raamwand die over de volle lengte van het penthouse liep. Ze raakte in de ban van de kunst buiten, het uitgestrekte Central Park en de lonkende lichtjes van het Dakota Building aan de overkant. New York aan haar voeten was een kussen voor haar ziel.

‘Ik ken ze niet echt, pap. Vorig jaar zaten ze een klas lager, weet je nog? Ze zijn een jaar jonger dan ik, en vorig jaar, nou ja, was vorig jaar. Maar ze zijn best aardig.’ Was dat zo? Ze zouden wel over haar roddelen. Was dat erg? ‘Ach joh, het is Waverly, pap. Iedereen die ook maar iets voorstelt heeft z’n psychiater onder een sneltoets.’ De lucht had haar paarszijdigen jupon verruild voor een simpel zwart jurkje. ‘Ik vind heus wel een vriendin. En anders is het maar een jaar, toch?’

De inktzwarte hemel vond ze het mooist, dat was altijd zo geweest. Ze vond hem rustgevend. ‘Nee, zo bedoelde ik het niet. Natuurlijk maak ik wel vriendinnen. Hé, moet je in Chicago blijven voor je naar Singapore gaat?’ Ze moest zich concentreren. ‘Zondag! Leuk, pap! Weet Anka dat? Oké, ik zeg het tegen haar. Nee, ik wil liever gewoon naar onze bistro. Ik bel wel even.’

Olivia ging terug naar de woonkamer. ‘Half acht, goed?’ Het schuim in haar maag borrelde. Ze had het schuim ooit beschreven als een roze spul, een mengsel van warm bloed en spuug. ‘Ja. Nee, hartstikke leuk, pap. Ik verheug me erop.’ Dokter Tambyln had gezegd dat de medicijnen uiteindelijk ook daartegen zouden helpen. Hij had ook gezegd dat ze ze precies op tijd moest innemen.

‘Ja hoor. Hou op, ik red me best. Ik ook van jou.’ Olivia legde de telefoon neer. Nu ging ze wel met haar volle gewicht op de chaise longue zitten.

Ze wachtte.

‘Oliewia? Geeft meneer Zumner al neergelegd?’ Anka kwam binnen en veegde haar handen af aan haar schort. De huishoudster had een indrukwekkende verzameling schorten. ‘Tijd voor die pillen, nee? Is zes uur. Moet zes uur, nee? Zal ik die glas water voor jou galen? Oliewia?’

Ze moest eens tegen Anka zeggen dat ze haar met rust moest laten. Olivia kende het schema.

Maar ze knikte, zuchtte en wachtte op een gevoel. Het maakte niet uit wat voor gevoel.

Ik woon in een soort riool.

Dat ik de stap naar Yale moet maken vanuit het riool brengt mijn vertrouwen aan het wankelen, en geloof me, dat wil wat zeggen.

Ik verdien beter. Veel beter.

Ik ben dit jaar Waverly's beursleerling, en zo'n beurs is best een leuk bedrag. Verder werk ik 's ochtends op het schoolsecretariaat én beul ik me elk weekend twee keer tien uur af in de winkel, en nog stééds kan ik niets beters krijgen dan dit rattenhol. Sinds een paar maanden bivakkeer ik in een omgebouwde voorraadkamer in de kelder van Chen's Chinese Winkel en Apotheek. Ik heb geen rooie cent. Verzorgingsproducten kosten een vermogen, zelfs in Chinatown: haar, make-up, nagels – dat tikt aan. Breek me de bek niet open over accessoires. Godzijdank hebben we uniformen.

Op Waverly weten ze natuurlijk niets van Chen. Daar denken ze dat ik bij mijn niet-bestaande tante woon. Op al mijn andere scholen zat ik intern, maar daar doen ze op Waverly niet aan. Wat ze wél doen is zorgen dat hun leerlingen bijna zonder uitzondering worden toegelaten tot de universiteit van hun keuze. Maar voor de deal door kon gaan wilden ze zeker weten dat mijn huisvesting geregeld was. Ik

moest een adres hebben. Vandaar het riool. Zoals ik al zei, ik lieg alleen als het niet anders kan, en het kan bijna nooit anders.

Ik heb nog niet uitgepakt. Ben ik ook niet van plan. Dit is *tijdelijk*. Bovendien ben ik als de dood dat het slijm dat langs de muren biggelt zich vermengt met de stank van verlepte paksoi en mijn gloednieuwe tweedehands uniformen verpest. Ik heb een ijzeren bed met versleten Spider Man-beddengoed, een klein rond tafeltje, een aluminium stoel, een redelijke spiegel, een tv-karretje dat ik als nachtkastje gebruik, een wastafel met roestplekken en een keukenkast met een soort campinggasstel erop. Ik heb op ergere plekken gewoond, in de tijd tussen pleegzorghel en kostschool bijvoorbeeld, maar nu is het moeilijker. Ik weet wat er te koop is en dat wil ik hebben.

Griezelig genoeg schijnt mevrouw Chen me niet te mogen. Ik hou er niet van als mensen me niet mogen. Daar word ik nerveus van. Dat mensen me aardig vinden is de belangrijkste pijl op mijn boog. Duidelijkste bewijs in de ‘ze moet me niet’-kolom is dat mevrouw Chen me, hoewel ik zo representatief ben als maar kan, meestal in de steeg paksoi en mango’s laat uitladen. Mijn charmeoffensief plofte dood neer voor mevrouw Chens kleine voetjes, en meneer Chen schijnt doodsbang voor haar te zijn. Ik doe dus wat hij doet, sjouw braaf dozen, stal en prijs de groenten en blijf verder onzichtbaar. Ik weet dat ik niet de eerste scholier ben die gebruikmaakt van hun kost-en-kerkerarrangement, maar ik durf te wedden dat ik hun eerste Waverly-klant ben én hun eerste witte chick – of *gweilo*, zoals ik ze me heb horen noemen. Ik geloof dat het ‘spook’ of ‘vreemdeling’ betekent. Klopt allebei. Het goede nieuws is dat ik heel gezond eet, al is het vooral groente en fruit. Ik